

Arrest

nr. 309 011 van 27 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 26 oktober 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 21 maart 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 23 oktober 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp Moni behorend tot het district Shegal, gelegen in de provincie Kunar. U ging tot de 4de graad naar school en volgde als kind koranles in de moskee. Daarnaast werkte u samen met uw ouders op de landbouwgronden. Uw broer, A. R., werkte sinds 8 à 10 jaar als soldaat voor het

Afghaanse leger (ANA) in Logar. U bent sinds 4 à 5 jaar geleden verloofd met S., die thans in Bana Ghor woont bij haar familie. Samen heeft u twee zoontjes, A. en I., die bij uw vrouw verblijven.

Vanwege het werk van uw broer voor de overheid begon Daesh u dreigbrieven te sturen. Ze lieten twee brieven achter in de moskee en gooiden één brief voor de deur van uw huis. In die brieven eiste Daesh dat u en uw vader aan uw broer zouden vragen om met zijn werk voor het ANA te stoppen. Uw vader informeerde uw broer over deze bedreigingen, maar uw broer antwoordde dat Daesh niets kon doen omdat de natie voor de overheid werkt en er niets zou gebeuren. Na een tijdje hadden jullie een aantal opknapwerkjes te doen in het huis en in die periode kwam ook uw broer naar huis op verlof. Uw taak was toen om de werkmannen van de nodige bouwmaterialen te voorzien. Nadat uw broer 's ochtends opnieuw naar zijn werk was vertrokken, was u deze materialen gaan halen toen u plots lawaai hoorde en er een bom ontplofte. Daarna herinnert u zich niets meer tot op het ogenblik dat u in het ziekenhuis wakker werd. U spendeerde vervolgens 6 à 9 maanden in het ziekenhuis en toen u ontslagen werd ging u eerst naar het huis van uw schoonbroer. Sindsdien hebt u littekens op uw lichaam. Een tijdje later keerde u vervolgens terug naar uw dorp. Nadien kreeg u echter opnieuw een dreigbrief van Daesh en gebeurde er een incident met een andere familie uit uw dorp, waarbij de persoon die voor de overheid werkte gedood werd in een bomexplosie toen hij onderweg was naar een trouwfeest. Na dit incident beslisten uw vader en schoonvader dat u het land moest verlaten omdat uw broer niet wilde stoppen met zijn job en u uw leven moest redden voor uw kinderen. Uw schoonbroer regelde vervolgens uw reis.

U vertrok eind 2020 uit Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. U kwam tot slot in België aan op 24 oktober 2021. Op 26 oktober 2021 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door Daesh vanwege het werk van uw broer voor het Afghaanse leger. Na de machtsovername van augustus 2021 kwam uw broer naar huis gezien er een algemene amnestie beloofd werd. Na 2 à 3 maanden begonnen de taliban of Daesh echter te vuren op uw huis, waarop uw vader uw broer wegstuurde. Hij verblijft thans in Iran.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele taskara, uw originele invalidenboekje en een aanvraagformulier bij het districtshuis inzake uw invaliditeit, kopies van taskara's van uw ouders, vrouw en broer, kopies van uw broers bankkaart en legerbadge, kopies van certificaten inzake uw broers werk, origineel opleidingscertificaat van uw broer, foto's van uw broer tijdens zijn werk, kopies van medische attesten inzake uw handen en knie, foto's van uw littekens aan uw keel, handen en knie en de originele verzendenvolpoe.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit het neergelegde medische attest d.d. 06/12/2021 van de dienst Radiologie blijkt o.m. dat u degeneratieve afwijkingen heeft aan uw rechterhand, een flexiecontractuur ter hoogte van de PIP-gewrichten in uw linkerhand en sequelen, een defect in het articulair oppervlak heeft ter hoogte van uw linker knie. Uit de medische attesten van de dienst Orthopedie d.d. 22/12/2021 en 28/02/2022 blijkt verder dat u sequelen heeft ter hoogte van uw beide handen vanwege een bominslag enkele jaren geleden en er opties zijn tot een ingreep aan uw linkerhand en later eventueel ook de rechterhand. In het attest wordt vermeld dat bespreking van de operatie met een goede tolk nodig is om de verwachtingen goed af te stemmen. U verklaarde op het CGVS dat u deze operatie duur is en u momenteel op een wachtlijst staat tot er een akkoord is aangaande het budget voor de ingreep (CGVS, p. 6). U stelde verder dat u Ibuprofen neemt als u pijnklachten heeft (CGVS, p. 6). Evenwel blijkt niet dat deze problemen een grote hinderpaal vormen voor uw deelname aan een persoonlijk onderhoud. Gevraagd of deze problemen een invloed hebben op het persoonlijk onderhoud, antwoordde u van niet (CGVS, p. 6). Evenmin blijkt uit de voorgelegde attesten dat u omwille van bepaalde medische klachten niet in staat zou zijn op volwaardige wijze deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u herhaaldelijk meegedeeld dat u op elk ogenblik pauze kon vragen indien u zich slecht zou voelen (CGVS, p. 2, 6).

Daarnaast werd u na de pauze gevraagd of u zich in staat voelde om het onderhoud voort te zetten, waarop u bevestigend antwoordde (CGVS, p. 14). Wanneer u aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u alle gestelde vragen en de tolk goed had begrepen, antwoordde u bevestigend (CGVS, p. 19). Bijgevolg kan niet besloten worden dat u in de onmogelijkheid verkeerde de door u beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U haalde ten aanzien van het CGVS een voor vervolging door de taliban aan wegens het werk van uw broer voor het Afghaanse leger (CGVS, p. 14).

Evenwel dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt om uw broers tewerkstelling voor het Afghaanse nationale leger (ANA) concreet aannemelijk te maken. Ter zake verklaarde u dat uw broer gedurende 8, 9 à 10 jaar tewerkgesteld was in Logar (CGVS, p. 9). Gevraagd tot welk korps hij behoorde, antwoordde u dat u het zich niet zeker herinnert, maar denkt dat hij tot de "4de brigade" behoorde (CGVS, p. 9). U verklaarde verder niet te weten welke opleiding uw broer kreeg voor deze job omdat hij zijn job en opleidingen nooit bespreek met u (CGVS, p. 9). U beweerde dat hij een opleiding kreeg als schutter en nadien een hogere rang kreeg, doch u kon niet vertellen dewelke (CGVS, p. 10). Gevraagd of uw broer nog op andere plaatsen werkte dat in Logar, reageerde u dat hij naar Ghazni en Maidan Wardak ging, en nog naar andere provincies waarvan u de naam niet kent (CGVS, p. 9). Op de vraag welke taken uw broer had, antwoordde u kortweg als volgt: "Zijn originele taak was schutter." (CGVS, p. 10). U wist evenmin te vertellen of uw broer daarnaast nog andere taken had (CGVS, p. 10). Daarnaast slaagde u er niet in om een voorbeeld te geven van een operatie waaraan uw broer deelnam "omdat hij jullie niets vertelde over zijn werk" (CGVS, p. 10). Deze beperkte verklaringen bieden evenwel geen duidelijk zicht op het beroep van uw broer. Gezien uw bewering dat uw broer gedurende ongeveer 8 à 10 jaar werkzaam was als soldaat voor het ANA, wat als een redelijk lange periode kan worden gezien, kan niet worden ingezien dat hij tijdens die periode niet méér details onthulde over de eigenlijke invulling van zijn beroep, zodat uw gebrekkige kennis niet verschoonbaar is (CGVS, p. 9).

U verklaarde dat uw broer u niets vertelde over zijn werk en zelfs met zijn vrouw niet sprak over zijn precieze job, doch van een persoon die internationale bescherming verzoekt kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich minstens voldoende informeert over de elementen die direct aan de basis liggen van zijn of haar asielaanvraag. Dit klemmt temeer gezien u verklaarde dat uw ouders en schoonbroer wel op de hoogte waren van uw broers job, en u nog regelmatig contact heeft met uw ouders en schoonbroer in Afghanistan (CGVS, p. 12), zodat u wel degelijk de mogelijkheid had om zich hierover te informeren. Dat u naliel dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse in uw voorgehouden problemen en doet reeds afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging.

U legde ter zake tevens een reeks documenten neer aangaande het werk van uw broer, met name zijn bankkaart, legerbadge, enkele opleidingscertificaten en twee foto's van uw broer tijdens zijn job. Evenwel was u desgevraagd niet in staat uit te leggen wanneer deze certificaten of foto's werden opgemaakt (CGVS, p. 5, 6). Gevraagd of u uw schoonbroer vroeg waarover die certificaten gingen, reageerde u dat ze u gewoon die documenten doorstuurden en niet zeiden waarover deze juist gingen (CGVS, p. 5). U stelde voorts dat u ongeschoold bent en deze documenten zelf niet kan lezen (CGVS, p. 5). Evenwel kan worden verwacht dat u concrete informatie zou kunnen verschaffen over de documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw asielerelaas. Uw bewering dat u ongeschoold bent kan in casu niet als verschoning dienen voor uw beperkte kennis. Er kan voorts redelijkerwijze worden aangenomen dat u zich ook via andere personen kan informeren over de exacte inhoud van deze documenten. Uit de vertaling van de documenten blijkt voorts dat er sprake is van verschillende rangen in hoofde van uw broer, waaronder die van 1ste en 2de luitenant. Zelf vermeldde u echter geen enkele van deze rangen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Gelet op uw uiterst beperkte kennis dienaangaande kunnen deze documenten dan ook weinig doen om de geloofwaardigheid met betrekking tot uw broers job voor het Afghaanse leger te herstellen. Uit de foto's is ook nergens vast te stellen dat u een persoonlijke band heeft met de erop afgebeelde persoon.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U verklaarde dat uw broer na de machtsovername terug naar huis was gekomen (CGVS, p. 18). Na 2-3 maanden, zo stelde u, werd er echter gevraagd op uw huis, waarna uw vader

tegen uw broer zei dat hij moest vertrekken en hij de volgende ochtend naar Iran vertrok (CGVS, p. 19). Gevraagd waar in Iran uw broer thans verblijft, antwoordde u vaagweg dat u geen regelmatig contact heeft met hem omdat hij geen smartphone heeft en dat uw familie wel weet dat hij in Iran is en ergens werkt (CGVS, p. 19). Evenwel kan er maar weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent het profiel van uw broer als soldaat voor het ANA (zie supra). Door het afleggen van onaannemelijke verklaringen over uw broers werkzaamheden voor het Afghaanse leger toont u de actuele situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt dan ook niet aan.

Het Commissariaat-generaal merkt voorts op dat uw verklaringen omtrent de nasleep van het beweerde bomincident waarbij u zelf gewond raakte erg twijfelachtig zijn. U verklaarde dat toen uw broer 's ochtends het huis verlaten had, u werkmaterialen ging brengen naar de bouwvakkers toen er een bom ontplofte (CGVS, p. 14). Gevraagd wanneer dit incident gebeurde, antwoordde u dat dit 5, 6 of 7 jaar geleden plaatsvond (CGVS, p. 16). Nadien, zo stelde u, verbleef u gedurende 6 à 9 maanden in het ziekenhuis om te herstellen (CGVS, p. 17). Op de vraag of er tijdens die periode nog iets anders gebeurde, antwoordde u dat er veel incidenten gebeurden en verwees u naar incidenten met andere dorpingen (CGVS, p. 17). U stelde vervolgens dat u na uw ziekenhuisverblijf eerst naar het huis van uw schoonbroer ging in Jalalabad en een tijdje later terugkeerde naar uw eigen dorp (CGVS, p. 7). Gevraagd hoe uw broer reageerde op dit incident met de bom, antwoordde u dat hij zei dat niet alleen jullie dit soort dingen meemaakten, maar "iedereen in het land zo'n problemen heeft" (CGVS, p. 18). Dat u in de gegeven context besloot om terug naar uw dorp te gaan is echter opvallend, gelet op de mogelijke risico's hiervan. Indien Daesh u reeds ernstig had gewond door een bom voor uw huis te plaatsen omdat ze wilden dat uw broer met zijn job in het leger stopte, kan worden verwacht dat uw familie alles in het werk zou stellen om u tegen Daesh te beschermen, of u elders onderdak zou laten zoeken, hetgeen echter niet blijkt uit uw verklaringen (CGVS, p. 15). Dit klemmt temeer gelet op uw bewering dat niemand dergelijke bedreigingen serieus nam tot er iets gebeurde met hun familie of met hen, zodat ook de eerder onverschillige reactie van uw broer in casu erg mag verbazen (CGVS, p. 16).

Na een tijdje, zo stelde u, ontving u dan een nieuwe dreigbrief van Daesh waarin ze zeiden dat u voordien gewond raakte, maar dat u deze keer meteen zou worden gedood indien uw broer niet met zijn werk stopte (CGVS, p. 15). Nog later gebeurde er volgens u een ander incident in uw dorp waarbij een familie gedood werd toen ze onderweg waren naar een huwelijksfeest, waarna uw schoonbroer en vader beslisten dat u het land beter zou verlaten (CGVS, p. 18). Gevraagd hoeveel tijd er zat tussen uw terugkeer naar het dorp en uw uiteindelijke vertrek, antwoordde u dit niet te weten (CGVS, p. 18). In het door u neergelegde document van het districtshuis staat evenwel vermeld dat de bomontploffing plaatsvond op 02/01/1394 (25/03/2015), met andere woorden vier jaar voor uw vertrek (CGVS, p. 18). Rekening houdend met uw herstelperiode zou u aldus toch nog enige tijd in uw dorp geleefd hebben vooraleer te vertrekken. Indien de leden van Daesh u daadwerkelijk wilden vermoorden vanwege uw broers werk is het evenwel bevreemdend dat ze hiertoe jarenlang geen acties ondernamen naast die ene dreigbrief, temeer ze u wisten wonen (CGVS, p. 15). Deze periode van uitstel zou u immers de tijd en ruimte hebben gegeven om uw huis te ontvluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen, hetgeen onmogelijk de bedoeling kan zijn geweest van Daesh. Het is weinig waarschijnlijk dat een strategisch actor als Daesh dermate aarzelend zou optreden indien ze u daadwerkelijk viseerde. Ook is het merkwaardig dat ze nogmaals de moeite doen u een dreigbrief te sturen, gezien eerdere dreigbrieven verspreid via de moskee of aan jullie deur bezorgd geen effect leken te hebben op uw broers tewerkstelling. Van deze dreigbrieven brengt u geen begin van bewijs aan: u weet niet wat met de eerdere dreigbrieven gebeurde, zo verklaarde u, een ervan werd verscheurd door uw broer toen u hem die toonde, de laatste zou door uw vader aan uw schoonbroer gegeven zijn maar ook hiervan weet u niet wat ermee gebeurde, (CGVS p. 15, 18).

Tot slot konden ook uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen na uw vertrek niet overtuigen. U verklaarde dat 2 à 3 maanden na de val, de taliban of Daesh op uw huis begonnen te vuren, waarna uw broer naar Iran vertrok (CGVS, p. 18). Op de vraag wat er gebeurde met uw familie na dit schietincident, reageerde u dat er niets met hen gebeurde, maar uw vader enkel tegen uw broer zei dat hij het land moest verlaten, hetgeen hij ook deed (CGVS, p. 19). Gevraagd of uw familie sindsdien nog problemen kende met Daesh, antwoordde u dat er niets gebeurde met hen en u niet weet of Daesh, dan wel de taliban op uw huis vuurden omdat mensen die vroeger voor Daesh werkten nu voor de taliban werkzaam zijn (CGVS, p. 19). Indien u daadwerkelijk en actueel een doelwit van Daesh of de taliban zou zijn geweest kan evenwel worden verwacht dat hun leden, van wie uit uw verklaringen blijkt dat ze geweld niet schuwen, u mogelijks verder via uw familie onder druk zouden proberen te zetten, quod non. Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat Daesh of de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan en deze worden hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara's waarvan u stelt dat die van uw ouders, vrouw en broer zijn. Deze taskara's hebben echter geen

betrekking op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en voegen zodoende niets toe aan uw individuele asielmotieven. Wat de twee foto's van uw broer tijdens zijn werk betreft dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's maar weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Inzake de bankkaart, legerbadge en certificaten aangaande uw broers werk, verwijst het CGVS naar wat hier eerder over werd vastgesteld (zie supra). Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. De enveloppe bewijst voorts slechts dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan.

Inzake de medische attesten die u neerlegde dient te worden opgemerkt dat nergens uit deze attesten blijkt dat u omwille van bepaalde medische problemen niet in staat zou zijn op volwaardige wijze deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud. Het persoonlijk onderhoud op het CGVS is uiteindelijk vlot verlopen en na afloop maakte uw advocaat evenmin opmerkingen hieromtrent. Er wordt verder opgemerkt dat u sequelen heeft aan beide handen ten gevolge van een bominslag enkele jaren geleden, doch dergelijk attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en baseert zich hiervoor ook op de verklaringen van de patiënt.

Wat betreft het neergelegde invalidenboekje merkt het CGVS op dat hieruit blijkt dat u in 2015 voor 62 procent gehandicapt raakte, hetgeen in casu niet wordt betwijfeld. Uit het neergelegde aanvraagformulier bij het districtshuis inzake uw invaliditeit blijkt verder dat u op 05/01/1394 (25/03/2015) bezig was met het herstellen van uw huis toen er een mijn ontplofte die geplaatst werd door de tegenstanders van de overheid, en ten gevolge waarvan u ernstig gewond raakte aan uw linkervoet en handen. Evenwel geeft dit formulier louter uw verklaringen weer en worden deze op geen enkele manier gestaafd aangezien het om een gesolliciteerd document gaat dat op uw vraag werd opgesteld. Een dergelijk document vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen opliep. Dat de verwondingen aan uw handen en voet te wijten zijn aan een mijn die door tegenstanders van de overheid werd geplaatst, is dan ook enkel op uw verklaringen gebaseerd. Dezelfde redenering geldt voor de foto's die u neerlegde van de littekens aan uw keel, handen en knie. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw broers profiel als militair, kan er geen geloof worden gehecht aan de bewering dat deze bomaanslag een doelgerichte aanslag was op uzelf of uw familie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar

anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over

confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front , voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie moet evenwel besloten worden dat er in Kunar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kunar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kunar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen.

U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kunar en hierbij verwijst naar uw opgelopen verwondingen en invaliditeit volgens u opgelopen na een bomaanslag dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit de neergelegde attesten blijkt dat uw medische historiek er blijk van geeft dat u medisch wordt opgevolgd voor wat betreft uw letsels aan uw beide handen en linker knie. Het medisch attest geeft er blijk van dat u er opties zijn tot een ingreep aan uw linkerhand, met eventuele latere mogelijkheid voor uw rechterhand. Deze stukken geven blijk van uw medische kwetsbaarheid, maar bevatten geen informatie die aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen zodat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden van zeer verregerende materiële deprivatie.

Evenmin blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan vervolging riskeert omwille van uw handicap. Immers blijkt uit objectieve informatie dat niet elke persoon met een ernstige ziekte of mentale gezondheidsproblemen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin riskeert. Volgens de EUAA Country Guidance moet de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat iemand in geval van terugkeer vervolging riskeert, rekening houden met risicoverhogende factoren zoals de aard en visibiliteit van de fysieke of mentale handicap, de negatieve perceptie van diens situatie door zijn familie etc. (EUAA, Country Guidance: Afghanistan, p. 105 – 106). In uw geval zijn uw verwondingen aan uw handen weliswaar zichtbaar, maar geeft u zelf aan dat uw familie en ouders niet bang waren van uw handicap en dat u een familiaal netwerk heeft dat u opvang (CGVS p. 19). U haalde voorts aan dat u zich hier in België een vreemde voelt omdat elke keer u dicht bij iemand komt, zij uit schrik weglopen van u, hetgeen voor u niet gemakkelijk is (CGVS, p. 19). Om die reden, zo vertelde u, houdt u uw armen gekruist zodat niemand uw handen ziet (CGVS, p. 19). Evenwel betreft dit evenmin een persoonlijke omstandigheid die ertoe leidt dat er wat u betreft een dermate verhoogd risico is op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld.

Wat de beoordeling van uw medische problemen van verzoeker aan zich betreft, wijst het CGVS er tevens op dat medische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient zich hiervoor te wenden tot de daartoe geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens

richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is.

De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie.

Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante

informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat de verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door de verzoeker ook niet betwist.

2.3. Verzoekschrift en stukken

2.3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"a) Schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Volledig ten onrechte nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker informeert dat er een schending is van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij de Daesh en de Taliban vreest bij terugkeer naar Afghanistan. Zijn broer was inderdaad tewerkgesteld bij de Afghan National Army. Verzoeker verwijst hier ook verder naar:

'In de Country Guidance van april 2022 heeft het Europees Asielagentschap de volgende risicogroepen aangewezen:

De volgende risicogroepen zullen volgens het Europees Agentschap over het algemeen een nood aan bescherming hebben,

1. Interpreters

2. Journalists and media workers seen by the Taliban as critical of them or as not complying with conditions set by the Taliban

3. Human rights defenders

4. Individuals considered to have committed blasphemy and/or apostasy

5. LGBTIQ persons

6. Men directly involved in blood feuds

De volgende risicogroepen zullen volgens het Europees Agentschap waarschijnlijk een nood aan bescherming hebben,

1. Individuals who have worked for foreign military troops or perceived as supporting them

2. Religious scholars perceived to delegitimise the Taliban ideology

3. Women

4. Children at risk of child marriage

De volgende risicogroepen zullen volgens het Europees Agentschap mogelijks een nood aan bescherming hebben,

1. *Persons affiliated with the former government*
2. *Persons fearing forced recruitment by armed groups*
3. *Educational personnel*
4. *Healthcare professionals and humanitarian workers, including individuals working for national and international NGOs*
5. *Journalist and media workers in general*
6. *Individuals perceived to have transgressed moral and/or societal norms, including honour-based violence and moral offences, persons perceived as westernised*
7. *Ethnic and religious minorities, including Hazara, Shia, Ismaili, Hindus and Sikhs*
8. *Children at risk of violence, recruitment, child labour and child trafficking, girls restricted from accessing education*
9. *Persons living with disabilities and persons with severe medical issues*
10. *Women, children and men involved in blood feuds (farther removed from feuds)*
11. *Persons involved in land disputes*
12. *Individuals accused of ordinary crimes'*

([https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2022/10/NANSEN-Notes-Afghanistan-2022-](https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2022/10/NANSEN-Notes-Afghanistan-2022-3-AFGHANISTAN-EEN-ANALYSE-VAN-HET-BESCHERMINGSBELEID-EN-RISICOSBIJ-ERUGKEER-1.pdf)

[3-AFGHANISTAN-EEN-ANALYSE-VAN-HET-BESCHERMINGSBELEID-EN-RISICOSBIJ-ERUGKEER-1.pdf](https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2022/10/NANSEN-Notes-Afghanistan-2022-3-AFGHANISTAN-EEN-ANALYSE-VAN-HET-BESCHERMINGSBELEID-EN-RISICOSBIJ-ERUGKEER-1.pdf))

Het is aldus duidelijk dat de groep waar verzoeker toe behoort in casu een risicogroep betreft die nood heeft aan internationale bescherming.

Hierdoor blijkt dat verzoeker wel degelijk in de problemen kan komen bij terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker wenst zo goed mogelijk te antwoorden op de stellingen van het CGVS in de bestreden beslissing.

Het CGVS stelt evenwel als volgt in de bestreden beslissing:

Uit het neergelegde medische attest d.d. 06/12/2021 van de dienst Radiologie blijkt o.m. dat u degeneratieve afwijkingen heeft aan uw rechterhand, een flexiecontractuur ter hoogte van de PIP-gewrichten in uw linkerhand en sequelen, een defect in het articulaire oppervlak heeft ter hoogte van uw linker knie. Uit de medische attesten van de dienst Orthopedie d.d. 22/12/2021 en 28/02/2022 blijkt verder dat u sequelen heeft ter hoogte van uw beide handen vanwege een bominslag enkele jaren geleden en er opties zijn tot een ingreep aan uw linkerhand en later eventueel ook de rechterhand. In het attest wordt vermeld dat bespreking van de operatie met een goede tolk nodig is om de verwachtingen goed af te stemmen. U verklaarde op het CGVS dat u deze operatie duur is en u momenteel op een wachtlijst staat tot er een akkoord is aangaande het budget voor de ingreep (CGVS, p. 6). U stelde verder dat u Ibuprofen neemt als u pijnklachten heeft (CGVS, p. 6). Evenwel blijkt niet dat dat deze problemen een grote hinderpaal vormen voor uw deelname aan een persoonlijk onderhoud. Gevraagd of deze problemen een invloed hebben op het persoonlijk onderhoud, antwoordde u van niet (CGVS, p. 6). Evenmin blijkt uit de voorgelegde attesten dat u omwille van bepaalde medische klachten niet in staat zou zijn op volwaardige wijze deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u herhaaldelijk meegedeeld dat u op elk ogenblik pauze kon vragen indien u zich slecht zou voelen (CGVS, p. 2, 6). Daarnaast werd u na de pauze gevraagd of u zich in staat voelde om het onderhoud voort te zetten, waarop u bevestigend antwoordde (CGVS, p. 14). Wanneer u aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u alle gestelde vragen en de tolk goed had begrepen, antwoordde u bevestigend (CGVS, p. 19). Bijgevolg kan niet besloten worden dat u in de onmogelijkheid verkeerde de door u beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen."

Alsook stelt het CGVS als volgt:

"Inzake de medische attesten die u neerlegde dient te worden opgemerkt dat nergens uit deze attesten blijkt dat u omwille van bepaalde medische problemen niet in staat zou zijn op volwaardige wijze deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud. Het persoonlijk onderhoud op het CGVS is uiteindelijk vlot verlopen en na afloop maakte uw advocaat evenmin opmerkingen hieromtrent.

Er wordt verder opgemerkt dat u sequelen heeft aan beide handen ten gevolge van een bominslag enkele jaren geleden, doch dergelijk attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en baseert zich hiervoor ook op de verklaringen van de patiënt. Wat betreft het neergelegde invalidenboekje merkt het CGVS op dat hieruit blijkt dat u in 2015 voor 62 procent gehandicapt raakte, hetgeen in casu niet wordt betwijfeld. Uit het neergelegde aanvraagformulier bij het districtshuis inzake uw invaliditeit blijkt verder dat u op 05/01/1394 (25/03/2015) bezig was met het herstellen van uw huis toen er een mijn ontplofte die geplaatst werd door de tegenstanders van de overheid, en ten gevolge waarvan u ernstig gewond raakte aan uw linkervoet en handen. Evenwel geeft dit formulier louter uw verklaringen weer en worden deze op geen enkele manier gestaafd aangezien het om een gesolliciteerd document gaat dat op uw vraag werd opgesteld. Een dergelijk document vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen opliep. Dat de verwondingen

aan uw handen en voet te wijten zijn aan een mijn die door tegenstanders van de overheid werd geplaatst, is dan ook enkel op uw verklaringen gebaseerd. Dezelfde redenering geldt voor de foto's die u neerlegde van de littekens aan uw keel, handen en knie. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw broers profiel als militair, kan er geen geloof worden gehecht aan de bewering dat deze bomaanslag een doelgerichte

aanslag was op uzelf of uw familie."

Verzoeker wenst te benadrukken dat het CGVS manifest ten onrechte enkel nagaat of de medische afwijkingen waar verzoeker aan lijdt enkel een negatieve impact hebben op het vermogen van verzoeker om deel te nemen aan het onderhoud, terwijl het CGVS manifest ten onrechte niet nagaat of verzoeker door deze medische afwijkingen in aanmerking komt voor erkenning van de vluchtelingenstatus en/of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit informatie waar verzoeker over beschikt (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>), blijkt inderdaad als volgt:

'In Afghanistan, people with mental and physical disabilities are often stigmatised. Their condition is at times considered to have been 'related to God's will'. Mistreatment of those people by society and/or by their families has occurred. Women, displaced persons and returned migrants with mental health issues are particularly vulnerable. There is also lack of appropriate infrastructure and specialist care that covers the needs of people with disabilities. The existing structures were largely concentrated in a few urban centres (...).

Risk analysis

The lack of personnel and adequate infrastructure to appropriately address the needs of individuals with (severe) medical issues fails to meet the requirement of Article 6 QD regarding the existence of an actor that inflicts persecution or serious harm, unless the individual is intentionally deprived of healthcare.

...

For persons living with mental and physical disabilities, the individual assessment whether discrimination and mistreatment by society and/or by the family could amount to persecution should take into account the severity and/or repetitiveness of the acts or whether they occur as an accumulation of various measures. The individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to face persecution should take into account risk-impacting circumstances, such as: nature and visibility of the mental or physical disability, negative perception by the family, etc.

With regard to persons living with noticeable mental or physical disabilities, available information indicates that the persecution of may be for reasons of membership of a particular social group, defined by an innate characteristic and distinct identity linked to their stigmatisation by the surrounding society.'

(vrije vertaling: In Afghanistan worden mensen met een geestelijke en lichamelijke handicap vaak gestigmatiseerd. Soms wordt aangenomen dat hun toestand 'gerelateerd is aan Gods wil'. Er heeft zich mishandeling van deze mensen door de samenleving en/of door hun families voorgedaan. Vooral vrouwen, ontheemden en teruggekeerde migranten met geestelijke gezondheidsproblemen zijn kwetsbaar. Er is ook een gebrek aan passende infrastructuur en gespecialiseerde zorg die tegemoetkomt aan de behoeften van mensen met een beperking. De bestaande structuren waren grotendeels geconcentreerd in enkele stedelijke centra (...).

Risico analyse

Het gebrek aan personeel en adequate infrastructuur om op passende wijze tegemoet te komen aan de behoeften van personen met (ernstige) medische problemen voldoet niet aan de eis van artikel 6 QD met betrekking tot het bestaan van een actor die vervolging of ernstige schade toebrengt, tenzij het individu opzettelijk de gezondheidszorg wordt ontzegd .

...

Voor personen met een geestelijke en lichamelijke handicap moet bij de individuele beoordeling of discriminatie en mishandeling door de samenleving en/of door het gezin neerkomen op vervolging rekening worden gehouden met de ernst en/of de herhaling van de handelingen, dan wel of deze plaatsvinden als een opeenstapeling van verschillende maatregelen. Bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker met vervolging te maken krijgt, moet rekening worden gehouden met risico beïnvloedende omstandigheden, zoals: de aard en zichtbaarheid van de geestelijke of lichamelijke handicap, de negatieve perceptie door de familie, enz.

Met betrekking tot personen met merkbare mentale of fysieke handicaps geeft de beschikbare informatie aan dat de vervolging mogelijk plaatsvindt vanwege het lidmaatschap van een bepaalde sociale groep, gedefinieerd door een aangeboren kenmerk en een aparte identiteit die verband houdt met hun stigmatisering door de omringende samenleving.'

Het CGVS gaat verder :

"U haalde ten aanzien van het CGVS een voor vervolging door de taliban aan wegens het werk van uw broer voor het Afghaanse leger (CGVS, p. 14).

Evenwel dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt om uw broers tewerkstelling voor het Afghaanse nationale leger (ANA) concreet aannemelijk te maken. Ter zake verklaarde u dat uw broer gedurende 8, 9 à 10 jaar tewerkgesteld was in Logar (CGVS, p. 9). Gevraagd tot welk korps hij behoorde, antwoordde u dat u het zich niet zeker herinnert, maar denkt dat hij tot de "4de brigade" behoorde (CGVS, p. 9). U verklaarde

verder niet te weten welke opleiding uw broer kreeg voor deze job omdat hij zijn job en opleidingen nooit bespreek met u (CGVS, p. 9). U beweerde dat hij een opleiding kreeg als schutter en nadien een hogere rang kreeg, doch u kon niet vertellen dewelke (CGVS, p. 10). Gevraagd of uw broer nog op andere plaatsen werkte dat in Logar, reageerde u dat hij naar Ghazni en Maidan Wardak ging, en nog naar andere provincies waarvan u de naam niet kent (CGVS, p. 9). Op de vraag welke taken uw broer had, antwoordde u kortweg als volgt: "Zijn originele taak was schutter."

(CGVS, p. 10). U wist evenmin te vertellen of uw broer daarnaast nog andere taken had (CGVS, p. 10). Daarnaast slaagde u er niet in om een voorbeeld te geven van een operatie waaraan uw broer deelnam "omdat hij jullie niets vertelde over zijn werk" (CGVS, p. 10).

Deze beperkte verklaringen bieden evenwel geen duidelijk zicht op het beroep van uw broer. Gezien uw bewering dat uw broer gedurende ongeveer 8 à 10 jaar werkzaam was als soldaat voor het ANA, wat als een redelijk lange periode kan worden gezien, kan niet worden ingezien dat hij tijdens die periode niet méér details onthulde over de eigenlijke invulling van zijn beroep, zodat uw gebrekkige kennis niet verschoonbaar is (CGVS, p. 9)." Verzoeker wenst hier te antwoorden, verwijzend naar volgend Richtlijn: UKBA, Asylum Instructions, Considering Asylum claims and Assessing Credibility, February 2012, p. 15:

"Decisions makers must be aware of and take into account the profile of the applicant. This is relevant both in assessing the level of knowledge they can reasonably be expected to have and the effect other factors such as age, gender, social background and underlying medical or psychological factor will have on the applicant's ability to recall certain facts. For example, the more active the applicant claimed to be in a political party, the greater the expectation that they would be able to provide more detailed information. Any explanation given should then be acknowledged and considered in the overall assessment of internal credibility Verzoeker wenst te benadrukken dat hij weinig geletterd is.

Daarnaast wijst verzoeker erop dat werken voor het leger, zeker binnen de Afghaanse context, uiteraard een zeer vertrouwelijk werk betreft. Het kan dan ook niet de bedoeling zijn dat verzoekers broer zijn doen en laten zelfs aan verzoeker zou meedelen. Overigens wenst verzoeker er ook op te wijzen dat hij ook tal van informatie gegeven heeft aan het CGVS over zijn broer. Hier dient ook rekening gehouden te worden met de lange tijdsduur sinds verzoekers vlucht uit Afghanistan.

Eveneens vermeldt ook het CGVS in de bestreden beslissing als volgt:

'Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.'

Het CGVS gaat verder:

"U verklaarde dat uw broer u niets vertelde over zijn werk en zelfs met zijn vrouw niet sprak over zijn precieze job, doch van een persoon die internationale bescherming verzoekt kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich minstens voldoende informeert over de elementen die direct aan de basis liggen van zijn of haar asielaanvraag.

Dit klemt temeer gezien u verklaarde dat uw ouders en schoonbroer wel op de hoogte waren van uw broers job, en u nog regelmatig contact heeft met uw ouders en schoonbroer in Afghanistan (CGVS, p. 12), zodat u wel degelijk de mogelijkheid had om zich hierover te informeren. Dat u naliel dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse in uw voorgehouden problemen en doet reeds afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging."

Verzoeker wenst te benadrukken dat verzoekers ouders en schoonbroer inderdaad op de hoogte waren van zijn broers job, maar niet meer op de hoogte waren dan verzoeker zelf.

Het CGVS gaat verder:

"U legde ter zake tevens een reeks documenten neer aangaande het werk van uw broer, met name zijn bankkaart, legerbadge, enkele opleidingscertificaten en twee foto's van uw broer tijdens zijn job. Evenwel was u desgevraagd niet in staat uit te leggen wanneer deze certificaten of foto's werden opgemaakt (CGVS, p. 5, 6). Gevraagd of u uw schoonbroer vroeg waarover die certificaten gingen, reageerde u dat ze u gewoon die documenten doorstuurden en niet zeiden waarover deze juist gingen (CGVS, p. 5). U stelde voorts dat u ongeschoold bent en deze documenten zelf niet kan lezen (CGVS, p. 5). Evenwel kan worden verwacht dat u concretere informatie zou kunnen verschaffen over de documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas. Uw bewering dat u ongeschoold bent kan in casu niet als verschooning dienen voor uw beperkte kennis. Er kan voorts redelijkerwijze worden aangenomen dat u zich ook via andere personen kan informeren over de exacte inhoud van deze documenten. Uit de vertaling van de documenten blijkt voorts dat er sprake is van verschillende rangen in hoofde van uw broer, waaronder die van 1ste en 2de luitenant. Zelf vermeldde u echter geen enkele van deze rangen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Gelet op uw uiterst beperkte kennis dienaangaande kunnen deze documenten dan ook weinig doen om de geloofwaardigheid met betrekking tot uw broers job voor het Afghaanse leger te herstellen. Uit de foto's is ook nergens vast te stellen dat u een persoonlijke band heeft met de erop afgebeelde persoon."

En

“De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan en deze worden hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara's waarvan u stelt dat die van uw ouders, vrouw en broer zijn. Deze taskara's hebben echter geen betrekking op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en voegen zodoende niets toe aan uw individuele asielmotieven. Wat de twee foto's van uw broer tijdens zijn werk betreft dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's maar weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Inzake de bankkaart, legerbadge en certificaten aangaande uw broers werk, verwijst het CGVS naar wat hier eerder over werd vastgesteld (zie supra). Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. De enveloppe bewijst voorts slechts dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan.”

Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat, bij de beoordeling van de geloofwaardigheid moet rekening worden gehouden met alle beschikbare bewijzen. Dit betekent dat ook met het schriftelijke bewijsstuk rekening moet worden gehouden voordat een beslissing over de geloofwaardigheid wordt genomen, aangezien dit bewijs een positief effect kan hebben op de beoordeling van de geloofwaardigheid. Dit leidt tot de conclusie dat de rechtbanken het schriftelijke bewijsstuk niet kunnen negeren vanwege een gebrek aan geloofwaardigheid: zij moeten het schriftelijke bewijsstuk opnemen in hun beoordeling van de geloofwaardigheid, zodat het schriftelijke bewijsstuk invloed kan hebben op die beoordeling.

In de zaak M.A. t. Zwitserland heeft het Hof het volgende geoordeeld:

“[T]he Court does not agree with the Swiss Government that, merely because some of the documents were copies and on the ground of a generalised allegation that such documents could theoretically have been bought in Iran, the question of whether or not the applicant was able to prove that he would face treatment contrary to Article 3 of the Convention could be decided solely on the basis of the accounts he gave during the two interviews, without having regard to the documents submitted in support. This approach disregards the particular situation of asylum seekers and their special difficulties in providing full proof of the persecution in their home countries The veracity of the applicant's story must therefore also be assessed in the context of the documents submitted. ”EHRM, M.A. t. Zwitserland, nr. 52589/13, 18 november 2014, § 62.

Het CGVS gaat verder:

“Het Commissariaat-generaal merkt voorts op dat uw verklaringen omtrent de nasleep van het beweerde bomincident waarbij u zelf gewond raakte erg twijfelachtig zijn. U verklaarde dat toen uw broer 's ochtends het huis verlaten had, u werkmateriaal ging brengen naar de bouwvakkers toen er een bom ontplofte (CGVS, p. 14). Gevraagd wanneer dit incident gebeurde, antwoordde u dat dit 5, 6 of 7 jaar geleden plaatsvond (CGVS, p. 16).

Nadien, zo stelde u, verbleef u gedurende 6 à 9 maanden in het ziekenhuis om te herstellen (CGVS, p. 17). Op de vraag of er tijdens die periode nog iets anders gebeurde, antwoordde u dat er veel incidenten gebeurden en verwees u naar incidenten met andere dorpelingen (CGVS, p. 17). U stelde vervolgens dat u na uw ziekenhuisverblijf eerst naar het huis van uw schoonbroer ging in Jalalabad en een tijdje later terugkeerde naar uw eigen dorp (CGVS, p. 7). Gevraagd hoe uw broer reageerde op dit incident met de bom, antwoordde u dat hij zei dat niet alleen jullie dit soort dingen meemaakten, maar “iedereen in het land zo'n problemen heeft” (CGVS, p. 18). Dat u in de gegeven context besloot om terug naar uw dorp te gaan is echter opvallend, gelet op de mogelijke risico's hiervan. Indien Daesh u reeds ernstig had gewond door een bom voor uw huis te plaatsen omdat ze wilden dat uw broer met zijn job in het leger stopte, kan worden verwacht dat uw familie alles in het werk zou stellen om u tegen Daesh te beschermen, of u elders onderdak zou laten zoeken, hetgeen echter niet blijkt uit uw verklaringen (CGVS, p. 15). Dit klemmt temeer gelet op uw bewering dat niemand dergelijke bedreigingen serieus nam tot er iets gebeurde met hun familie of met hen, zodat ook de eerder onverschillige reactie van uw broer in casu erg mag verbazen (CGVS, p. 16).”

Manifest ten onrechte trekt het CGVS verzoekers verklaringen in twijfel omtrent de gebeurtenissen in de nasleep van het bomincident waar verzoeker het slachtoffer van geworden is. Nochtans, omtrent het bomincident zelf waar verzoeker het slachtoffer van is, kan verzoeker kort zijn: deze littekens zijn nog zeer goed zichtbaar op zijn lichaam. Het CGVS stelt dat het opvallend is dat verzoeker teruggekeerd is naar zijn eigen dorp. Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat hij eerst naar het huis van zijn schoonbroer ging in Jalalabad, en nadien, toen bleek dat hij niet langer kon blijven bij zijn schoonbroer, getrokken is naar zijn eigen dorp. Het CGVS stelt wel dat kan verwacht worden dat verzoekers familie alles in het werk zou stellen om verzoeker tegen Daesh te beschermen of hem elders onderdak zou laten zoeken, doch het CGVS verliest hier evenwel uit het oog dat er, gezien de jarenlange bombardementen, zich een zekere berusting in Afghanistan bevindt tussen de bewoners, daarnaast dat het niet altijd mogelijk is om onmiddellijk te vertrekken uit Afghanistan. Het CGVS gaat nog verder:

“Tot slot konden ook uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen na uw vertrek niet overtuigen. U verklaarde dat 2 à 3 maanden na de val, de taliban of Daesh op uw huis begonnen te vuren, waarna uw broer naar Iran vertrok (CGVS, p. 18). Op de vraag wat er gebeurde met uw familie na dit schietincident, reageerde u dat er niets met hen gebeurde, maar uw vader enkel tegen uw broer zei dat hij het land moest verlaten, hetgeen hij ook deed (CGVS, p. 19). Gevraagd of uw familie sindsdien nog problemen kende met Daesh, antwoordde u

dat er niets gebeurde met hen en u niet weet of Daesh, dan wel de taliban op uw huis vuurden omdat mensen die vroeger voor Daesh werkten nu voor de taliban werkzaam zijn (CGVS, p. 19). Indien u daadwerkelijk en actueel een doelwit van Daesh of de taliban zou zijn geweest kan evenwel worden verwacht dat hun leden, van wie uit uw verklaringen blijkt dat ze geweld niet schuwen, u mogelijks verder via uw familie onder druk zouden proberen te zetten, quod non. Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat Daesh of de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen.”

Verzoeker wenst te benadrukken dat er onmogelijk van hem kan verwacht worden dat hij tot in detail op de hoogte zou zijn van de actuele problemen van zijn familie in Afghanistan. Hierdoor wordt de bewijslast op verzoeker te hoog gelegd. Er dient inderdaad rekening gehouden te worden met het feit dat verzoekers familie zelf angstig zijn om alles tot in detail te vertellen, alsook met de moeilijke verbinding. Ondergeschikt verwijst verzoeker naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De UN High Commissioner for Human Rights, Michelle Bachelet, is van oordeel dat de recente gebeurtenissen in Afghanistan de nood aan internationale bescherming van Afghanen hebben vergroot: (United Nations Human Rights Office of the High Commissioner, Oral update on the situation of human rights in Afghanistan, beschikbaar op

[https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27445&LangID=](https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27445&LangID=E)

E.) “I am concerned by reports of civilian casualties and human rights abuses, as a result of the fighting in Panjshir valley, as well as the growing hardship caused by the dire humanitarian situation there. Facing deepening humanitarian and economic crisis, the country has entered a new and perilous phase, with many Afghans profoundly concerned for their human rights, particularly women, ethnic and religious communities. Although the Taliban has issued public statements purporting to grant amnesty to former security personnel and civil servants; prohibiting house-to-house searches; and assuring women’s rights under Islamic law, information that we have cross-checked to the extent possible, and which we assess to be well-founded, indicates that practice on the ground has often contradicted these stated commitments. Importantly, and in contradiction to assurances that the Taliban would uphold women’s rights, over the past three weeks women have instead been progressively excluded from the public sphere. In many areas, they are prohibited from appearing in public spaces without a male chaperone. In numerous professional sectors women face increasing restrictions. Taliban representatives have limited girls’ access to education, with girls over 12 prohibited from attending school in several locations. The Taliban have dismantled many Departments of Women’s Affairs across Afghanistan, taking over their offices and equipment, and gaining access to sensitive files and threatening their personnel. Women’s civil society groups have been accused of lewdness and spreading anti-Islamic ideas in the communities. Women have been in some instances instructed to stay in their homes, purportedly for their own safety, because Taliban forces were “not trained to deal with women”. (United Nations Human Rights Office of the High Commissioner, Oral update on the situation of human rights in Afghanistan, beschikbaar op [https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27445&LangID=](https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27445&LangID=E) E.)

Voorts blijkt uit verschillende rapporten dat er dodelijk geweld wordt gebruikt, alsook willekeurige arrestaties, illegale detentie en slechte gevangenisomstandigheden: “On 7 September, two men were shot and killed, and seven others wounded during a protest in Herat. That same day in Kabul, reports indicate that protestors were beaten, and that several women and up to 15 journalists were detained. On 8 September, during a protest in Kabul, the Taliban detained at least five journalists and severely beat two of them for several hours. Sinds de machtsvername van de Taliban is de toegang tot gezondheidszorg sterk beperkt. Alle voorzorgsmaatregelen in verband met COVID-19 zijn weggevallen. De wereldgezondheidsorganisatie (WHO) stelt dat de gezondheidszorg in Afghanistan dringend aangepakt en beschermd moet worden: “Only 17% of all Sehatmandi health facilities are now fully functional. This breakdown in health services is having a rippling effect on the availability of basic and essential health care, as well as on emergency response, polio eradication, and COVID-19 vaccination efforts. Nine of 37 COVID-19 hospitals have already closed, and all aspects of the COVID-19 response have dropped, including surveillance, testing, and vaccination. Prior to August this year, 2.2 million people had been vaccinated against COVID-19. In recent weeks, vaccination rates have decreased rapidly while 1.8 million COVID-19 vaccine doses in country remain unused.” WHO, Statement van Dr. Tedros Adhanom Ghebreyesus, Director-General of the World Health Organization, and Dr. Ahmed Al-Mandhari, WHO Regional Director for the Eastern Mediterranean on their visit to Kabul, 22 september 2021, beschikbaar op: <https://www.who.int/news/item/22-09-2021-acute-health-needs-inafghanistanmust-be-urgently-addressed-and-health-gains-protected>. De United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) meldt dezelfde problemen: “Most public health facilities and hospitals are reportedly running short of medication and other basic supplies. The situation in Uruzgan province is reportedly particularly dire with medical staff including doctors who have not been paid for months quitting. Currently, other health facilities supported by NGOs such as the Mirwais hospital in Kandahar province and Bost hospital in Lashkargah city in Hilmand province continue to function but are overstretched and facing an increasing number of patients from rural areas.” OCHA, Afghanistan: Weekly Humanitarian Update (30 augustus – 5 september 2021), 13 september

2021,

beschikbaar

op:

https://www.humanitarianresponse.info/sites/www.humanitarianresponse.info/files/documents/files/afghanistan_humanitarian_weekly_5_sep.pdf.

Bij alle voorgaande beperkingen baseert de Taliban zich op de strikte interpretatie van de sharia: "The Taliban have also brought back the ministry for promotion of virtue and prevention of vice, a notorious enforcement body that was one of the most hated institutions when they last controlled Afghanistan. Its main function was to police the Taliban's extreme interpretation of Islamic law" The Guardian, "Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI, 7 september 2021, beschikbaar op:

https://www.theguardian.com/world/2021/sep/07/taliban-name-afghanistansnewgovernment?CMP=Share_AndroidApp_Other.

Eveneens wenst verzoeker te verwijzen naar volgend artikel: "In his first statement since the Taliban seized power last month, (supreme leader) Akhundzada said Afghanistan's new rulers were committed to all international laws, treaties and commitments not in conflict with Islamic law. In the future, all matters of governance and life in Afghanistan will be regulated by the laws of the holy sharia". The Guardian, "Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI, 7 september 2021, beschikbaar op: https://www.theguardian.com/world/2021/sep/07/taliban-name-afghanistansnewgovernment?CMP=Share_AndroidApp_Other

De UN High Commissioner for Human Rights, Michelle Bachelet, concludeert: "All Afghans are entitled to fundamental rights and freedoms. Moreover, Afghan women and girls have equal rights to men and boys. Their access to all basic services, including education, as well as their active and meaningful participation in all spheres of public, economic, social and political life, is essential for the development of Afghanistan, and the United Nations will maintain the utmost vigilance in this respect." United Nations Human Rights Office of the High Commissioner, Oral update on the situation of human rights in Afghanistan, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27445&LangID=E>. Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften met veel scepsis onthaald.

Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind. (zie ook Nansen refugee: Volgend verzoek Machtsovername Taliban)

Op hun eerste persconferentie op 17 augustus 2021, nadat ze de controle over Kabul hadden overgenomen, verklaarde de woordvoerder van de Taliban Zabihullah Mujahid: "that the Taliban regarded the war in Afghanistan as over and, contrary to their actions in the 1990s, vowed no reprisals against former enemies and adversaries going forward." (The New York Times, Taliban Promise Peace, but Doubt and Fear Persist, 18 August 2021, beschikbaar op:

<https://www.nytimes.com/2021/08/17/world/asia/taliban-leaders-kabul.html>.) Het CGVS stelt als volgt:

" De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

Verzoeker wenst evenwel te antwoorden dat de UNHCR Guidance note dateert van 9 februari 2022. UNHCR verwijst in de Guidance note enkel naar landeninformatie in verband met rapporten over wijdverspreide mensenrechtenschendingen, deze landeninformatie dateert van september tot december 2021. De EUAA Country Guidance dateert van 22 april 2022. Het Asielagentschap stelt dat de landeninformatie waarnaar verwezen wordt betrekking heeft op gebeurtenissen die voor 8 december 2021 hebben plaatsgevonden in Afghanistan. In principe bevatten de richtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap dus een

juridische analyse van landeninformatie over eenzelfde periode. Alhoewel de EU Country Guidance twee maanden later is gepubliceerd, bevat het geen analyse van recentere informatie dan die door UNHCR werd geanalyseerd. Bovendien zijn er enkele kanttekeningen te plaatsen bij hoe recent de informatie is waarop het Europees Asielagentschap zijn analyse baseert. Zoals reeds eerder vermeld, bevat de EUAA Country Guidance van april 2022 een gerichte update van de richtlijnen en wordt er gefocust op significante veranderingen tijdens de eerste maanden na de machtsovername van de Taliban op 15 augustus 2021. Het gevolg is dat bepaalde richtlijnen nog van november 2021 of zelfs van december 2020 dateren en dus een analyse bevatten van oudere landeninformatie van vóór de machtsovername door de Taliban. De datum van 8 december 2021 ziet dan ook op het einde van de onderzoeksperiode die ten grondslag lag aan het meest recente rapport van het Europees Asielagentschap over Afghanistan, namelijk de EUAA Country Focus van januari 2022. De analyse is echter niet enkel op dit rapport gebaseerd, maar ook op oudere landeninformatie rapporten van het Europees Asielagentschap. Het is van belang om bij elk risicoprofiel de onderliggende landeninformatie in de EUAA rapporten op te zoeken en na te gaan hoe recent de informatie in deze rapporten precies is. Bijvoorbeeld, de analyse met betrekking tot de nood aan subsidiaire bescherming in de EUAA Country Guidance van april 2022, zeer relevant gezien het standpunt van UNHCR, is gebaseerd op hoofdstuk 3 van de EUAA Country Focus van januari 2022. Dit hoofdstuk bevat voornamelijk informatie van september en oktober 2021, uitzonderlijk wordt er verwezen naar informatie van (begin) november 2021. De conclusie van het Europees Asielagentschap dat op het moment van schrijven van de EUAA Country Guidance het niveau van willekeurig geweld significant lager is bevonden dan voor de machtsovername van de Taliban, is dan ook op oudere landeninformatie gebaseerd dan men op een eerste oogopslag zou denken (gebrekkige transparantie). Gezien de fragiele en onvoorspelbare situatie in Afghanistan is het gebruik van actuele informatie des te belangrijker. Om deze reden kan er niet te veel gewicht worden toegekend aan de conclusie dat het niveau van willekeurig geweld significant lager is geworden. Belangrijker is het om de nuancering in aanmerking te nemen die het Europees Asielagentschap zelf aanbrengt. Nevertheless, the future risk of indiscriminate violence in any part of the country, should always be based on the most recent information concerning the dynamics in the particular area as well as the country as a whole. Limitations with regard to reliable reporting from the country should also be taken into account. (EUAA Country guidance, p. 130 en Nansen note 2-2022 Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers) De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.3.2. De verwerende partij legt op 17 april 2024 een aanvullende nota neer waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. Zij verwijst daarbij naar de volgende landeninformatie:

- EUAA COI “Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-2/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>;

- COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoeker verklaart door de taliban te worden vervolgd nadat omdat zijn broer werkte voor het Afghaanse leger. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat hij moest aangeven wanneer hij iets niet verstond of de tolk niet goed begreep, zodat dit zou kunnen uitgeklaard worden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 1).

Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven, dat hij de tolk begrepen heeft en dat alle vragen duidelijk waren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn als volgt:

- Verzoeker slaagt er niet in de tewerkstelling van zijn broer bij het Afghaanse nationale leger (ANA) aannemelijk te maken:
 - o Verzoeker verklaarde dat zijn broer 8 tot 10 jaar in Logar werkte (CGVS, p. 9), maar kon niet zeggen tot welk korps hij behoorde, vermoedelijk de "4de brigade" (CGVS, p. 9). Hij wist niet welke opleiding zijn broer kreeg, omdat deze zijn werk nooit besprak (CGVS, p. 9). Hij beweerde dat zijn broer als schutter werd opgeleid en later een hogere rang kreeg, maar kon de rang niet benoemen (CGVS, p. 10).
 - o Verzoeker kon niet aangeven of zijn broer nog op andere plaatsen werkte, behalve Logar, Ghazni, Maidan Wardak en onbekende provincies (CGVS, p. 9). Op de vraag naar de taken van zijn broer, antwoordde hij dat hij eerst schutter was en wist niet of zijn broer andere taken had (CGVS, p. 10). Hij kon geen voorbeeld geven van een operatie waaraan zijn broer deelnam, omdat deze niets vertelde over zijn werk (CGVS, p. 10).
 - o Verzoekers broer werkte 8 tot 10 jaar als soldaat voor het ANA. Het is niet geloofwaardig dat hij in die tijd niet meer details onthulde.
 - o Verzoeker verklaarde dat zijn broer niets over zijn werk vertelde, zelfs niet aan zijn vrouw. Van een persoon die internationale bescherming verzoekt, mag echter verwacht worden dat hij zich voldoende informeert over de basis van zijn asielaanvraag. Dit geldt des te meer omdat verzoeker verklaarde dat zijn ouders en schoonbroer wel op de hoogte waren van zijn broers werk, en hij nog regelmatig contact heeft met hen in Afghanistan (CGVS, p. 12). Verzoeker had de mogelijkheid zich hierover te informeren.
- De documenten over het werk van verzoekers broer:
 - o Verzoeker legde documenten voor betreffende het werk van zijn broer, zoals zijn bankkaart, legerbadge, enkele opleidingscertificaten en twee foto's van zijn broer tijdens zijn werk. Hij kon echter niet uitleggen wanneer deze certificaten of foto's werden gemaakt (CGVS, p. 5, 6). Op de vraag of hij zijn schoonbroer vroeg waarover de certificaten gingen, antwoordde hij dat ze hem die documenten gewoon doorstuurden zonder uitleg (CGVS, p. 5). Hij verklaarde verder dat hij ongeschoold is en de documenten zelf niet kan lezen (CGVS, p. 5).
 - o Het is echter redelijk te verwachten dat hij concretere informatie kan verschaffen over de documenten die hij ter ondersteuning van zijn asielaanvraag neerlegt. Zijn bewering dat hij ongeschoold is, is geen geldige verklaring voor zijn beperkte kennis. Hij had zich via andere personen kunnen informeren over de inhoud van deze documenten. De vertaling van de documenten vermeldt dat zijn broer verschillende rangen had, waaronder 1ste en 2de luitenant. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS noemde hij echter geen van deze rangen.

- Gezien zijn beperkte kennis over de documenten kunnen deze weinig bijdragen aan de geloofwaardigheid van zijn broers werk voor het Afghaanse leger. Uit de foto's blijkt ook niet dat hij een persoonlijke band heeft met de afgebeelde persoon.
- De verklaringen over verzoekers broer en zijn huidige situatie:
 - Uit beschikbare informatie blijkt dat personen die tot de voormalige Afghaanse overheid behoorden, te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties (EUAA-rapport *Afghanistan*, augustus 2022; EUAA COI Query Afghanistan, november 2022; EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023).
Verzoeker verklaarde dat zijn broer na de machtsovername naar huis kwam (CGVS, p. 18). Na 2-3 maanden werd er op hun huis geschoten, waarna zijn vader zijn broer zei te vertrekken en hij de volgende ochtend naar Iran vertrok (CGVS, p. 19).
 - Gevraagd waar in Iran zijn broer nu verblijft, antwoordde verzoeker vaag dat hij geen regelmatig contact met hem heeft omdat hij geen smartphone heeft en dat zijn familie weet dat hij ergens in Iran werkt (CGVS, p. 19). Er kan echter weinig geloof worden gehecht aan zijn verklaringen over het profiel van zijn broer als soldaat voor het ANA (zie *supra*). Door onaannemelijke verklaringen af te leggen over de werkzaamheden van zijn broer voor het Afghaanse leger, toont verzoeker de actuele situatie waarin zijn broer zich zou bevinden, niet aan.
- De nasleep van het bomincident waarbij verzoeker gewond raakte:
 - Verzoeker verklaarde dat toen zijn broer 's ochtends het huis had verlaten, hij werkmaterialen ging brengen naar bouwvakkers toen er een bom ontplofte (CGVS, p. 14). Op de vraag wanneer dit incident plaatsvond, antwoordde hij dat het 5, 6 of 7 jaar geleden was (CGVS, p. 16). Hij verklaarde dat hij daarna 6 tot 9 maanden in het ziekenhuis verbleef om te herstellen (CGVS, p. 17). Gevraagd of er tijdens die periode nog iets anders gebeurde, verwees hij naar incidenten met andere dorpelingen (CGVS, p. 17). Na zijn ziekenhuisverblijf ging hij eerst naar het huis van zijn schoonbroer in Jalalabad en keerde later terug naar zijn eigen dorp (CGVS, p. 7).
 - Gevraagd hoe zijn broer reageerde op het bomincident, antwoordde hij dat zijn broer zei dat niet alleen zij, maar "*iedereen in het land*" dit soort problemen meemaakte (CGVS, p. 18). Dat verzoeker besloot terug te keren naar zijn dorp is opvallend, gezien de mogelijke risico's. Indien Daesh hem al ernstig had verwond om zijn broer te dwingen te stoppen met zijn legerwerk, zou verwacht worden dat zijn familie alles zou doen om hem te beschermen of elders onderdak te bieden, hetgeen niet blijkt uit zijn verklaringen (CGVS, p. 15). Dit is des te opmerkelijker gezien zijn bewering dat niemand bedreigingen serieus nam tot er iets gebeurde met hun familie of met hen, wat de onverschillige reactie van zijn broer des te opmerkelijker maakt (CGVS, p. 16).
- De nieuwe dreigbrief en het uiteindelijke vertrek van verzoeker:
 - Verzoeker verklaarde dat hij na een tijdje een nieuwe dreigbrief van Daesh ontving, waarin stond dat hij dit keer gedood zou worden als zijn broer niet met zijn werk stopte (CGVS, p. 15). Nog later vond een incident plaats waarbij een familie in zijn dorp werd gedood terwijl ze naar een huwelijksfeest gingen. Dit leidde ertoe dat zijn schoonbroer en vader besloten dat hij het land moest verlaten (CGVS, p. 18). Gevraagd naar de tijd tussen zijn terugkeer naar het dorp en zijn uiteindelijke vertrek, antwoordde hij dit niet te weten (CGVS, p. 18).
 - Volgens een document van het districtshuis vond de bomontploffing plaats op 2/01/1394 (25/03/2015), vier jaar voor zijn vertrek (CGVS, p. 18). Rekening houdend met zijn herstelperiode zou hij dus enige tijd in zijn dorp hebben gewoond voordat hij vertrok. Indien Daesh hem daadwerkelijk wilde vermoorden vanwege zijn broers werk, is het vreemd dat ze jarenlang geen verdere acties ondernamen, behalve de ene dreigbrief, terwijl ze wisten waar hij woonde (CGVS, p. 15). Deze lange periode van inactiviteit zou hem de tijd hebben gegeven om te vluchten en zich elders in veiligheid te brengen, wat niet de bedoeling van Daesh kan zijn geweest. Het is onwaarschijnlijk dat een strategische actor als Daesh zo aarzelend zou optreden indien ze hem echt viseerden.
 - Daarnaast is het merkwaardig dat Daesh de moeite zou nemen om nogmaals een dreigbrief te sturen, gezien eerdere dreigbrieven geen effect hadden op zijn broers tewerkstelling. Verzoeker heeft geen bewijs van deze dreigbrieven. Hij weet niet wat er met de eerdere dreigbrieven gebeurde, een ervan werd verscheurd door zijn broer, en de laatste zou door zijn vader aan zijn schoonbroer zijn gegeven, maar hij weet niet wat ermee gebeurde (CGVS, p. 15, 18).
- Gebeurtenissen na verzoekers vertrek:
 - Verzoekers verklaringen omtrent de gebeurtenissen na zijn vertrek zijn niet overtuigend. Hij verklaarde dat 2 à 3 maanden na de val van de regering, de taliban of Daesh op hun huis begonnen te vuren, waarna zijn broer naar Iran vertrok (CGVS, p. 18). Op de vraag wat er daarna met zijn familie gebeurde, antwoordde hij dat er niets met hen gebeurde, behalve dat zijn vader zijn broer adviseerde het land te verlaten, wat deze ook deed (CGVS, p. 19).

- Gevraagd of zijn familie sindsdien nog problemen kende met Daesh, antwoordde verzoeker dat er niets gebeurde en dat hij niet wist of Daesh of de taliban op hun huis vuurden, omdat mensen die vroeger voor Daesh werkten nu voor de taliban werkzaam zijn (CGVS, p. 19). Indien verzoeker daadwerkelijk een doelwit van Daesh of de taliban zou zijn geweest, zou verwacht worden dat zij zijn familie verder onder druk zouden zetten. Dit blijkt echter niet uit zijn verklaringen.
- Op basis van het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat Daesh of de taliban actueel naar hem op zoek zouden zijn in zijn herkomstregio. Dit sluit aan bij eerdere argumenten die wijzen op een gebrek aan geloofwaardigheid inzake de aan hem gerichte bedreigingen.
- Documenten en medische attesten:
 - De ingediende documenten kunnen de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet weerleggen. De taskara toont slechts verzoekers nationaliteit en identiteit aan, wat niet door het CGVS wordt betwist. Hetzelfde geldt voor de taskara's van zijn ouders, vrouw en broer. Deze taskara's zijn niet relevant voor zijn asielmotieven.
 - De twee foto's van zijn broer tijdens diens werk hebben weinig bewijswaarde omdat privé-foto's gemakkelijk kunnen worden geënceneerd en geen garantie bieden voor de authenticiteit. Wat betreft de bankkaart, legerbadge en certificaten over zijn broers werk, verwijst het CGVS naar eerdere bevindingen (zie *supra*). Om bewijskracht aan een document te ontleen, moet het worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat hier niet het geval is. De enveloppe bewijst slechts dat verzoeker post uit Afghanistan heeft ontvangen.
 - De medische attesten tonen niet aan dat verzoeker vanwege medische problemen niet in staat was om volwaardig deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud. Het onderhoud bij het CGVS verliep vlot en na afloop maakte zijn advocaat geen opmerkingen. Hoewel verzoeker sequelen aan beide handen heeft door een bominslag, vormen de attesten geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verwondingen zijn opgelopen. Artsen doen vaststellingen over de gezondheidstoestand van een patiënt en kunnen vermoedens hebben over de oorzaak van de verwondingen, maar kunnen nooit met zekerheid de feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.
 - Het invalidenboekje toont aan dat verzoeker in 2015 voor 62 procent gehandicapt raakte, wat niet wordt betwist. Het aanvraagformulier bij het districtshuis vermeldt dat hij op 05/01/1394 (25/03/2015) bezig was met het herstellen van zijn huis toen een mijn ontplofte, geplaatst door tegenstanders van de overheid, waardoor hij ernstig gewond raakte aan zijn linkervoet en handen. Dit formulier geeft echter alleen zijn verklaringen weer en wordt niet anders gestaafd. Het document vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verwondingen zijn opgelopen. Dat de verwondingen aan zijn handen en voet te wijten zijn aan een mijn geplaatst door tegenstanders van de overheid, is enkel gebaseerd op zijn verklaringen. Dezelfde redenering geldt voor de foto's van de littekens aan zijn keel, handen en knie. Gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn broers militaire profiel, kan er geen geloof worden gehecht aan de bewering dat de bomaanslag een doelgerichte aanval op hem of zijn familie was.

Verzoeker voert in het middel aan dat hij degeneratieve afwijkingen heeft aan zijn rechterhand, een flexiecontractuur ter hoogte van de PIP- gewrichten in zijn linkerhand in sequelen, een defect in het articulaire oppervlak ter hoogte van zijn linker knie. Daarnaast blijkt ook dat hij sequelen heeft ter hoogte van beide handen vanwege een bominslag enkele jaren geleden. In 2015 raakte verzoeker voor 62% gehandicapt. Verzoeker voert aan dat het CGVS ten onrechte enkel is nagegaan of de medische afwijkingen een negatieve impact hebben op het vermogen van verzoeker om deel te nemen aan het onderhoud. Hij voert aan dat echter niet werd nagegaan of de medische afwijkingen in aanmerking komen voor een erkenning van de vluchtelingenstatus en/of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst naar informatie waar blijkt dat in Afghanistan personen met een geestelijke en lichamelijke handicap vaak worden gestigmatiseerd en gediscrimineerd. Er is een gebrek aan passende infrastructuur en gespecialiseerde zorg die tegemoet komt aan de behoeften van mensen met een beperking.

De Raad merkt vooreerst op dat uit verzoekers verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS niet blijkt dat hij melding heeft gemaakt van ernstige feiten van discriminatie of vervolging omwille van zijn lichamelijke letsels. Daarnaast moet ook worden opgemerkt dat verzoekers letsels, aldus zijn verklaringen, werden opgelopen ten gevolge van een bomaanslag en niet door geboorte. Waar verzoeker verwijst naar stigmatisering en discriminatie van geestelijke en lichamelijke handicap in Afghanistan die wordt toegeschreven aan "*Gods wil*", heeft dit geen betrekking op verzoekers situatie. Het gaat hier immers om letsels die later in het leven werden opgelopen ten gevolge van een duidelijke gebeurtenis. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1(A), van de Vluchtelingenconventie zou hebben omwille van zijn lichamelijke letsels.

Verzoeker voert aan dat met het motief waarbij wordt geoordeeld dat verzoeker, omwille van zijn gebrekkige kennis hierover, niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn broer werkelijk voor het Afghaanse leger werkte gedurende acht à negen jaar, voorbij wordt gegaan aan de Afghaanse context waarbij dit soort werk zeer vertrouwelijk is. Bovendien meent verzoeker wel degelijk concrete informatie te hebben gegeven over zijn broer.

De Raad merkt op dat verzoeker verklaarde dat zijn broer gedurende, 8, 9 of 10 jaar voor het leger werkte in Logar. Verzoeker herinnerde zich niet precies bij welk onderdeel maar hij denkt dat het de vierde brigade was. Hij wist niet welke opleiding zijn broer kreeg en wist ook niet welke precieze functie hij had of welke rang. Op de vraag of zijn broer nog naar andere plaatsen ging verklaarde verzoeker dat hij naar Ghazni en Maidan Wardak ging en nog naar andere provincies waarvan hij de naam niet kent. Hij wist niet welke taken zijn broer had en of deze aan operaties deelnam. Verzoekers algemene verklaringen over de vertrouwelijkheid van de functie van soldaat bij het Afghaanse leger kan *in casu* niet worden aangenomen. Verzoeker baseert zijn vrees voor vervolging duidelijk op de functie van zijn broer het leger en kan worden geacht, desnoods naderhand, zich over de kernelementen van zijn vrees voor vervolging in te lichten. Verzoekers broer werkte gedurende 8 à 10 jaar voor het Afghaanse leger. Dit is een redelijk lange periode, zodat niet aannemelijk is dat zijn broer geen details zou hebben onthuld over de eigenlijke invulling van zijn beroep.

Met betrekking tot de documenten aangaande het werk van zijn broer die hij voorlegde, met name zijn bankkaart, legerbadge, opleidingscertificaten en twee foto's, voert verzoeker aan dat rekening moet worden gehouden met de bewijsstukken. De Raad merkt op dat uit de lezing van de bestreden beslissing niet blijkt dat geen rekening zou zijn gehouden met deze bewijsstukken, maar dat, in het licht van het geheel aan verklaringen van verzoeker, deze stukken de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet herstellen. Zo wordt gemotiveerd dat verzoeker geen enkele concrete informatie kon geven over de bewijsstukken die hij voorlegt. De tewerkstelling van verzoekers broer in het leger vormt de essentie van verzoekers asielrelaas, zodat in redelijkheid kan worden verwacht dat hij minstens een elementaire kennis van deze elementen heeft. Verzoeker kon zich ook via andere personen informeren over de exacte inhoud van deze documenten. Verder motiveert de bestreden beslissing dat er sprake is van verschillende rangen in hoofde van zijn broer, waaronder die van de eerste en tweede luitenant. Verzoeker vermeldde geen enkele van deze rangen tijdens het persoonlijk onderhoud. De foto's zijn niet van aard een persoonlijke band van verzoeker te bewijzen met de erop afgebeelde personen. De Raad beoordeelt deze vaststellingen in de bestreden beslissing als pertinent en sluit zich erbij aan. Verzoeker beperkt zich tot het citeren van algemene informatie waaruit blijkt dat bewijsstukken in aanmerking moeten worden genomen. *In casu* werden de stukken wel degelijk in aanmerking genomen, maar wordt geoordeeld dat de bewijskracht zeer beperkt is. Zowel wat betreft de foto's als wat betreft de documenten slaagt verzoeker er niet in om deze te relateren aan zijn verklaringen.

Met betrekking tot de nasleep van het bomincident wijst verzoeker erop dat de littekens nog zeer goed zichtbaar zijn op zijn lichaam. Het CGVS vindt het merkwaardig dat hij terugkeerde naar zijn eigen dorp, doch verzoeker benadrukt dat hij is naar het huis van zijn schoonbroer is gegaan in Jalalabad en nadien toen hij niet langer kon blijven is terugggegaan naar het dorp. Zijn familie kon niet alles in het werk stellen om hem tegen Daesh te beschermen of hem onderdak te verlenen. Verder wijst verzoeker erop dat er door de jarenlange bombardementen in Afghanistan een zekere berusting is ontstaan en het niet altijd mogelijk is onmiddellijk te vertrekken uit Afghanistan.

De Raad merkt op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij persoonlijk werd gevisieerd door Daesh en dat er zelf een bomaanslag plaatsvond waarbij hij zwaar werd verwond. Aldus blijkt uitdrukkelijk dat zijn leven in gevaar was. Na een verblijf van zes à negen maanden in het ziekenhuis ging verzoeker inderdaad eerst naar het huis van zijn schoonbroer in Jalalabad en keerde hij – later terug naar zijn eigen dorp. Verzoeker voert aan dat hij geen keuze had omdat de schoonbroer hem niet langer kon opvangen. De Raad merkt op dat dit weinig aannemelijk is, gelet op het feit dat verzoekers schoonbroer de reis naar Europa organiseerde en de dreiging dus ernstig genoeg werden bevonden om naar Europa te vluchten. Dat hij tezelfdertijd in het risico op terreurdaden zou hebben berust en ondanks het reëel gevaar zou zijn teruggekeerd naar zijn dorp is in dit opzicht weinig coherent of aannemelijk. De Raad treedt het CGVS bij dat indien verzoeker reeds ernstig gewond werd door een bom, er kan worden verwacht dat zijn familie alles in het werk zou stellen om verzoeker tegen Daesh te beschermen. Daarnaast betwist niet verzoeker dat verzoekers broer in het leger bleef werken, wat gelet op de ernst van de bedreigingen, een opmerkelijk onverschillige reactie is.

Verzoekers verklaringen zijn in dit verband niet coherent.

Met betrekking tot het feit dat er littekens zichtbaar zijn op zijn lichaam, merkt de Raad op dat dit een begin van bewijs kan zijn, doch dat verzoeker vage en incoherente verklaringen aflegde in verband met de omstandigheden en de bomaanslag die hiervan de oorzaak zou zijn. Verzoeker kon deze gebeurtenis niet in de tijd duiden, wist niet of er andere zaken gebeurden in zijn dorp en keerde ondanks een zeer reëel risico voor zijn leven terug naar het dorp. Deze vaststellingen ondermijnen ernstig de waarachtigheid van verzoekers verklaringen omtrent de bomaanslag.

Omtrent de gebeurtenissen na zijn vertrek verklaarde verzoeker dat er door Daesh of de Taliban op de familiale woning begon te vuren waarna zijn broer naar Iran vertrok. Op de vraag of hij daarna nog problemen kende met Daesh, antwoordde verzoeker dat er niets meer gebeurde. De commissaris-generaal acht het ongeloofwaardig dat personen die geen geweld schuwden, zijn familie niet verder onder druk zouden zetten. Dit is inderdaad niet coherent. Verzoeker betoogt in zijn middel dat de bewijslast te hoog wordt gelegd. Er kan niettemin worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming enige interesse vertoont in de gebeurtenissen omtrent zijn vlucht, zich in de mate van het mogelijke informeert en hieromtrent coherente verklaringen aflegt.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker niet betwist dat hij niet op de hoogte is van de actuele verblijfplaatsen van zijn broer nadat deze zich naar Iran begaf. Verzoeker kon ook niet het bomincident in de tijd te situeren en was weinig precies over de termijn gedurende dewelke hij in het ziekenhuis verbleef. Verzoeker kon ook niet preciseren hoe lang hij in het dorp bleef tot aan zijn vertrek. Blijkens het document van het districtshuis vond de bomontploffing plaats op 25 maart 2015. Aldus blijkt dat verzoekers een zekere tijd in het dorp heeft verbleven alvorens uit Afghanistan te vluchten. Het is weinig aannemelijk dat zijn vervolgers jarenlang zouden wachten alvorens actie te ondernemen. Bovendien gaf deze dreigbrief verzoeker de kans om te ontvluchten. Het is ook vreemd dat Daesh nogmaals een dreigbrief zou sturen aangezien verzoekers broer niet geen gevolg gaf aan eerdere dreigbrieven.

De Raad merkt op dat gelet op het geheel aan motieven verzoekers verklaringen vaag en inconsistent zijn. De documenten met betrekking tot het werk van zijn broer, over verzoekers verwondingen en foto's van littekens worden niet ondersteund door geloofwaardige verklaringen. Er is in die omstandigheden geen reden om over te gaan tot het toekennen van het voordeel van twijfel.

Gelet op hogerstaande motieven, bevestigt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.5.1. Juridisch kader artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.
§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.5.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub* b), van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupatie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, zijn vrouw, kinderen en zijn zus, nog in Afghanistan verblijven (NPO, p. 8).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De

activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (*incl.* de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023. Verzoeker voert aan dat hij door een bomaanslag een fysieke beperking heeft en 62% arbeidsongeschikt is. Er blijkt echter niet dat verzoekers mobiliteit eerder beperkt is of dat hij hulpbehoevend of afhankelijk is van de hulp van derden waardoor hij een hoger risico op voor zijn fysieke integriteit ook voor zijn leven of vrijheid loopt.

Uit de elementen van het administratief dossier en uit het betoog van verzoeker komen geen bijzonder persoonlijke omstandigheden naar voren waaruit blijkt dat verzoeker een hoger risico zou lopen bij terugkeer.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT